

Homilie Mons. Fernanda Ocáriz při děkovné mši za blahořečení Guadalupe Ortiz de Landázuri

Homilie Mons. Fernanda
Ocáriz při děkovné mši za
blahořečení Guadalupe Ortiz de
Landázuri (Madrid, 19. května
2019, Pátá neděle velikonoční)

06.06.2019

Aktuální liturgické období je charakterizováno radostí ze vzkříšení Ježíše Krista. Stále nám zůstává v paměti zkušenost mladého učedníka, který před prázdným Ježíšovým hrobem „viděl a uvěřil“ (Jan 20,8). Jednalo se o nejdůležitější událost dějin: Bůh, který se stal člověkem, přemáhá hřích a smrt. Rozhodující okamžik pro život každého z nás. A dnes s touto velikonoční radostí děkujeme Bohu za blahořečení Guadalupe Ortiz de Landázuri, která byla papežem Františkem prohlášena vzorem svatosti.

V žalmu mše svaté jsme radostně zpívali: „Ať tě chválí, Hospodine, všechna tvá díla (...) ať mluví o tvé síle“ (Žalm 145,10-11). Nespočetné jsou mocné skutky, které uskutečnil Bůh v dějinách; především vykupitelské Vtělení Božího syna v Ježíši Kristu, ve kterém nám plně zjevil, že „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8).

Mocné skutky Boží nemají konce; jeho moc je v dějinách stále přítomná. Svatý Josemaría rád připomínal slovy proroka Izajáše: *Non est abbreviata manus Domini* (Iz 59,1): „Není krátká Hospodinova ruka, Bůh je dnes jako i v jiných dobách stále stejně mocný“ (Jít s Kristem, 130). Tento Hospodin se chce zpřítomňovat různými způsoby; také skrze svaté. Každý svatý je mocným skutkem Božím; způsobem jakým se Bůh činí přítomným v našem světě; je „nejkrásnější tvář Církve“ (František, Gaudete et exultate, č. 9).

Gaudalupe Ortiz de Landázuri je prvním věřícím laikem Opus Dei, který je Církví předkládán jako vzor svatosti. Předtím to byl zakladatel Opus Dei svatý Josemaría a pak jeho první nástupce, blahoslavený Álvaro. To nám zvláště připomíná volání, kterým se Bůh obrací na nás na všechny, abychom byli svatí, jak

kázal sv. Josemaría od roku 1928 a což také tvoří jedno ze základních učení Druhého vatikánského koncilu (srov. Lumen gentium, kap. V). To se nová blahoslavená snažila předávat lidem, kteří ji obklopovali: přesvědčení, že jednotu s Bohem je s boží milostí na dosah všem skrze okolnosti běžného života.

Ve svých 37 letech Gaudalupe z Mexika vysvětlovala v jednom dopise zakladateli Opus Dei: „Chci být věrná, chci být užitečná a chci být svatá. Skutečnost je ale taková, že mi ještě chybí hodně. (..) Ale neklesám na mysli. S pomocí Boží a vaší i podporou ostatních doufám, že dojdu k vítězství“ (Dopis z 1-II-1954). Tato krátká poznámka, „Chci být svatá“, je výzvou, kterou Guadalupe přijala pro svůj život a která ji naplnila radostí. Aby toho dosáhla, nemusela dělat mimořádné věci. V očích těch, kteří ji obklopovali, byla běžnou osobou: mít starost o svou rodinu, jít z jednoho

místa na druhé, skončit jednu práci a začít další, snažit se napravit postupně své nedostatky. V těchto zápasech, které se mohou zdát malé, Bůh uskutečňuje mocné skutky. Také je chce uskutečnit v životě každé a každého z nás.

Čtení mše svaté nás vedou k některým úvahám o křesťanském chování. V prvním čtení vidíme Pavla a Barnabáše, jak navštěvují křesťanské obce, které se zformovaly během prvních let. Oba dva se nedávno odhodlali k předávání Krista všem skupinám lidí. Lidé přijímali jejich svědectví s překvapením: někdy s bouřlivou vřelostí, dokonce dělajíce z nich bohy (srov. Sk 14,11), a někdy s násilným odmítnutím. Tentokrát, například, byl Pavel kamenován v Lystře davem rozbouřeným lidmi přicházejícími z Ikónie a Antiochie. Poté, co byl kamenován, ho vyvlekli za město a nechali jej tam, myslíce, že už je

mrtvý (srov. Sk 14,19). Přesto je dnešní čtení překvapující: říká nám, že Pavel a Barnabáš „se vrátili do Lystry, Ikónia a do Antiochie. Utvrzovali tam učedníky a povzbuzovali je, aby byli ve víře vytrvalí“ (Sk 14,22-23). Nevrátili se, aby oplatili zlo zlem, ale – jak rád opakoval sv. Josemaría – utopili zlo v hojnosti dobra (srov. Brázda, č. 864).

Blahoslavená Guadalupe také objevila důležitost a radost z přivádění lidí k útěše přátelství s Kristem. Jednala tak na popud setkání se sv. Josemaríou a Opus Dei. A od té chvíle její život, v mnoha věcech tak podobný tomu našemu, se začal přeměňovat mnohem živěji v mocný Boží skutek. Musela také podnikat mnoho cest: Madrid, Bilbao, Mexiko, Culiacán, Monterrey, Tacámbaro, Řím... Také se musela vyrovnat s úkoly, které vyžadovaly hodně práce, nemocné srdce, které ji ubíralo síly, a mnoha dalšími tisíci

každodenními maličkostmi. Ale pochopila, že to nejlepší, co může dát, je to samé jako sv. Pavel: dosáhnout sjednocení s Kristem a s Ním a v Něm povzbuzovat s radostí Evangelia osoby, které potká na své cestě. Být k dispozici druhým. Jednou, myslíc na všechny úkoly, které měla před sebou, napsala sv. Josemaríovi: „A to vše, poznávajíc se tak, jak mě znáte vy, je pravda, že mi to přijde obrovské? Ale neklesám na mysli, ani se neděším, pouze vás prosím o modlitbu, abych nikdy, v ničem, v té nejmenší nebo největší věci nepřestala dělat, co Bůh chce“ (Dopis z 15-III-1951).

Také my budeme mít těžkosti na naší cestě: chvíle únavy, fyzických bolestí, nepochopení... Právě to je chvíle vzpomenout si na postoj svatých: nalézt v našem vztahu s Ježíšem způsobk, jak předat nadšení, utěšit a naplnit dobrem místo, na kterém se nacházíme. V tomto smyslu jsme

slyšeli Pánova slova ve druhém čtení: „Hle, všechno tvořím nové“ (Zj 21,5). Znamená to opírat se o Něj i přes naši malost a slabost, jak můžeme, abychom byli pro ostatní „Boží útěchou“.

V Evangeliu této mše se setkáváme s *novým přikázáním*: „Milujte se navzájem, jako já jsem miloval vás“. Ježíš ukazuje, že toto bude způsob identifikace křesťana v průběhu staletí: zda jsme nositeli jeho lásky, s nezištnou láskou ke všem lidem jako dětem téhož Otce. Toto byla základní charakteristika svatých. Nové blahoslavené Guadalupe Ortiz de Landázuri dovolil stavět mosty a nabízet své přátelství lidem všeho druhu: lidem vzdáleným víře, lidem z velmi odlišných zemí a velmi rozdílného věku.

Za pár minut se zopakují slova, která Ježíš pronesl při Poslední večeři. Tím se stane přítomným v Těle, Krvi, Duši

a Božství. Připravme se na jeho přijetí, čímž se můžeme zcela otevřít mocným skutkům, které chce Bůh uskutečnit skrze každého z nás. Nechme se přetvářet Pánem prostřednictvím Eucharistie a nechme jej psát skutečné dějiny našeho světa. Prosme o pomoc také naši Matku, *Regina Coeli*, aby nám nikdy nechyběla tato touha po svatosti, která vedla Gaudalupe ke snaze přinést do celého světa lásku a útěchu Ježíše Krista. Ať se tak stane.

pdf | dokument generován automaticky
z <https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/fernando-ocariz-homilie-guadalupe-ortiz-landazuri/> (06.08.2025)